

er klar over, at vi har behov for at få styrket konkurrenceevnen, behov for, at vi kommer til at eksportere mere, så det bliver eksporten, der bliver det bærende, og ikke det hjemlige forbrug?

Nej, dette er et fejlgreb. Jeg mener, at vi lidt står over for en principiel holdning: Skal det være sådan, at vi giver erhvervslivet mulighed for at udvikle sig og også ansætte flere mennesker, eller skal vi dreje det hen i retning af, at det handler om at etablere stadig flere servicejob? Er det den offentlige sektor eller den private sektor, der skal vokse? Der mener jeg ikke, man har fundet den rigtige balance i det, vi er landet på, det, der er lagt frem, efter de mange delaftaler er indgået.

Vi så i begyndelsen, at der kunne være rigtige momenter i servicejob i det oprindelige udspil, men sådan som det har udviklet sig, endda med nedsættelse af aldersgrænsen, frygter vi, at det bliver en vækst i den offentlige sektor, som kan svække konkurrenceevnen, hvor vi havde brug for bedre mulighed for, at også mindre erhvervsdrivende kan udvikle sig og skabe mulighed for, at der i det private erhvervsliv skabes flere job, så det er den vej, beskæftigelsen vokser. Ikke sådan at vi er modstandere af, at vi har en velfungerende offentlig sektor, men det er om at finde balancen. Der mener vi, at der er sket en vis forskydning, som er uheldig.

Det andet område, jeg vil tage frem, er familie- og skolepolitikken. Der har vi ikke i denne finanslov fået nogen vedtagelser, som for alvor giver mulighed for, at forældre og børn kan være mere sammen. Også når vi har udfrittet ikke mindst Socialdemokratiet, er svaret at etablere flere institutionspladser, flere institutionspladser. Det mener vi igen er en ensidig løsning, hvor en bred vifte, hvor familien, de enkelte familier, får større valgmuligheder, ikke er blevet tilgodeset. Det er institutionssamfundet, som er blevet udbygget, og det er også det, vi har frygtet med det forlig for helhed i skolen, som er lagt frem. Det er besynderligt, at man i en sen natteperiode vedtager noget på et område, som er klart forligsstof.

Regeringen indrømmer jo også, at det skal forhandles i forligskredsen. Der måtte det naturligvis være sådan, at når der er indgået et skoleforlig, er det samtlige forligspartier, som er med fra begyndelsen.

Men det er den anden manglende balance i det, regeringen har lagt frem, på familie- og skoleområdet, hvor det er institutionstæknin-

gen, der går forud for den enkelte familie og private organisationer, foreningslivet bliver tilgodeset.

Men der er også mange gode elementer, ikke mindst når det gælder udmøntningen af satspuljen. Her mener vi, at der er en rigtig profil. Her har vi målrettede initiativer for svage grupper. Det gælder på psykiatriområdet, det gælder over for hjemløse. En række initiativer er her taget, hvor vi målretter indsatsen over for dem, der virkelig har brug for en indsats, og hvor der samtidig er sket en tilgodeseeelse af forskellige private initiativer, hvor ildsjælene virkelig får mulighed for at udfolde sig.

Men også på det rummelige arbejdsmarked og med hensyn til den ramme, der er lagt for en førtidspensionsreform, er der en god aftale, som vi tror kan få megen betydning. Det handler om den udmøntning, der skal finde sted, og her tror vi, der er gode muligheder; at vi her kan give mulighed for, at de, der i øjeblikket ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet, får nye chancer, får nye muligheder.

Politiforliget har et godt indhold. Vi har også, da vi stemte om ændringsforslagene i går, stemt for udmøntningen af politiforliget. Vi ser også gode dele i DSB-forliget, men der var to minusser. Det ene var det, som den socialdemokratiske ordfører tidligere i dag betegnede som indgrebet. Der var sket netop overgreb over for Københavns Havn, som vi ikke vil være med til. Det andet, vi siger nej til, er diesellafgiften.

Så vil jeg sige lidt om den internationale solidaritet, som er fastholdt; det finder vi væsentligt. Med hensyn til, at vi har en høj ulandsbistand: Der har været forskellige ændringsforslag, som heldigvis er blevet afvist, ændringsforslag, som ville mindske vores indsats over for dem, der virkelig globalt set er svage, og der har vi været med til at afvise de ændringsforslag. Det, der er afgørende nu, er, at vi satser på stadig at forbedre den ulandsbistand, vi yder, det er der brug for.

Så vil jeg se lidt på finansloven i lyset af det, regeringen selv siger i »Økonomisk oversigt«, som udkom for få dage siden – som udkom samtidig med, at regeringen forhandlede finansloven på plads. Der hedder det på side 16 i den oversigt, der er udsendt af Økonomiministeriet:

»For at undgå et sådant forløb må finanspolitikken holdes i en stram snor. Den offentlige sektors efterspørgsel må ikke øge lønpresset ved i for stort omfang at lægge beslag på ar-